

PÁ~ELET NAD VELKOU LOUÁ½Ä•, KAPUT PC

PÄjtek, 06 duben 2018

A plno dalšiho, co se na mne vÄ¾dy nabalí. Já jsem prostÄ magnet na prÄ-Ä-Ä-sery, to se jinak nedá napsat! Ale - musím pÄ™iznat, Ä¾e jsem byla z toho, Ä¾e nemÄ¾u kudlit, psát na kudlu, být s vámi - musím pÄ™iznat, Ä¾e mne to dÄ¾s štvalo. Jo, tak zaÄ•nu: v první Ä™adÄ poÄ•asím. Je tu hezky, ale tak, jako v ÄEechách tak pÄ™ed týdnem. PoÄ•así se na pozitivních pÄt a padla...

Najednou jsem "musela" na pár dnÄ do New Yorku. Ne, nemohlo to poÄ•kat, takÄ¾e fofrem zaÄ™ídit vše potÄ™ebné. A jak to tak bývá, a asi se vším, pokud to nÄkde nespadne, tak se na to víceménÄ kašle. MÄla jsem stolní poÄ•ítaÄ, notebook, telefon. PomÄrnÄ bÄ¾ná výbava bÄ¾ného psavce. JenÄ¾e se to, zcela pÄ™irozenÄ, o porouchá, abych mluvila slušnÄ. A to se mi, pomÄrnÄ kompletnÄ, stalo pÄ™ed cca týdnem. Zahájil to ten stolní... No, taky jsem nechala pejska kastrovat, a kontrola teÄ pÄ™ipadla na den odletu. Respektive obrácenÄ :-). O tom, Ä¾e jsem u asi mäsic nachcípaná, jsem obÄas nÄkde nÄco taky utrusila, ale oproti jiným jsem to zvládala celkem dobÄ™e... Ä¾ v posledním týdnu (zase pÄ™ed tím odletem, o kterém jsem zatím nemÄla ani ánunk) se mi to zhoršila a byla mi vnucena dalši ATB. S pÄ™ipomenutím, Ä¾e mi Ä™íkali, Ä¾e holt jsem uÄ¾ na vÄky kolonizovaná... Naš nemusela nic moc balit, jen doklady, vzít a fofrem jen zkontrolovat laptop... A do kloaky: je v háji! Ano, byl, takÄ¾e jsem jen napsala kudlu na pÄ™íští den, s tím, Ä¾e po pÄ™íletu sednu k tamÄjšímu PC a pohoda. Nevím, jestli mám ty prÄ-sery spojit, nebo to Ä™adit tak, jak to šlo? Ale vezmu to tak, jak na mne stÄ™íleli - bylo to jak na paintballu. JenÄ¾e místo od barev jsem byla od prÄ-serÄ... Psa jsem v poÄ™ádku pÄ™edala své drahé kamarádce; kamarádka i jejího manÄ¾ela má rád, stejnÄ jako jejich hodnou feneÄku Cyndušku. Podle obdrÄ¾ených zpráv pacholek vyuÄ¾ívá kamarádÄiny dobroty neurekom: jako své výsostné loÄ¾e si vyhradil její polštÄ™ek pod hlavu. No, doufám, Ä¾e toho zvykance vÄas usmärní... A zaÄal rej mých zmatkÄ: do taxíku (pÄ™íjel hned a tak já pÄ™edávala pesa a jeho tašku a pelech, pÄ™es rameno tašku s laptopem, na záda baÄ¾Ä¾ek s doklady atd.) jsem vlezla a hned zas vylezla, neb jsem si uvÄdomila, Ä¾e jsem nezamkla byt. "Tak promiÄte, hned jsem zpÄt". Zamknout a zas do taxíku. JeštÄ neÄ¾ jsem tam vlezla, tak mi ten hodný mládenec Ä™íkal cenu jízdy z JiÄ¾ního MÄsta na letištÄ - max 360 KÄ, a já si uvÄdomila, Ä¾e nemám s sebou Äeský peníze. A znovu "Tak promiÄte, hned jsem zpÄt." KoneÄnÄ jsme s odpíchli a za chvíli jsem byla na Havláku.

Odbavení jsem zvládla pohodvÄ, pak jen na to "prosvícení". V rámu jsem cinkala, byly to klíÄe v mé kapse. TakÄ¾e vyndat, extra škatulka a znovu. Fofrem jsem z tÄch vÄtších škatulí pobrala bundu, tašky, notebook a protoÄ¾e to mäla za chvíli letÄt, klus dál... Pochod pÄ™es celý letištÄ do svého gejtů, kde jsem se koneÄnÄ usadila - ano, za pÄl hodiny na palubu, tak super. Ale pendrek super, zjistila jsem, Ä¾e jsem, nejspíš cestou sem, potratila jednu dÄleÄítou legitimaci.... Nervy? Ty jsem uÄ¾ nemÄla. Tak rychle zpÄt, dívat se po zemi, jestli tam nÄkde Äirou náhodou leÄí ta legitimka. NeleÄela. A kterým vstupem jsem tam asi vcházela? To uÄ¾ na mne ale volala ta "tamÄjši olivrejovaná pracovnice": "Paní, to jsem ráda, Ä¾e jste se vrátila, tady jsou ty klíÄe, co jste tu nechala..." DÄs. Já vÄbec nevÄdÄla, Ä¾e jsem je tam nechala... No, pak se podívala ještÄ pod ten pás, kde leÄela vypadá ta legitimace... Uznejte, Ä¾e to byla neuvÄÄ™itelná klika? Do letadla jsem vstupovala s vÄdomím, Ä¾e pÄ™íštÄ Ä¾idli, asistentka mi bude obÄas otírat slintající pusy a já se jen budu pÄ™íjemnÄ uculovat... V MnichovÄ jsme vystoupili na ploše, takÄ¾e nás od letadla odváÄel autobus. A tam, tam jsem dostala od nÄjakého toho ochránce všech svÄtových blbcÄ dárek. Mimo kvanta rusky, hodnÄ anglicky Äi jinak hovoÄ™ících, tam byla skupinka ÄtyÄ™ - pánové a podle všeho jejich manÄ¾elky. JasnÄ to bylo poznat: pánové zcela odevzdaní, manÄ¾elky v tÄÄkém pozoru, soustÄ™edÄné a vše sledující. VÄk kolem 50 - 60. Cca. KdyÄ¾ uÄ¾ jsme stáli v autobuse, mezitím ješ nastupovali dalši a dalši cestující, Ä™ekl najednou jeden pán, stojící hned vedle mne: "hele, dyk já mäli s sebou baÄ¾oh..." Nojo, nechal ho v letadle, v té pÄ™íhrádce nad sedadly. TakÄ¾e fofrem ven, fofrem k letadlu, které uÄ¾ bylo prázdné... Ale nakonec to dobÄ™e dopadlo. S manÄ¾elkami jsem soucítila, a hlavnÄ: udÄlalo mi úÄ¾asnÄ dobÄ™e, Ä¾e po zmatkÄ™ nejsem jen já... Cesta byla fajn, ale i kdyby nebyla, já uÄ¾ jen sedÄla a tÄšila se, aÄ¾ budu mít za sebou ještÄ ponÄkud sloÄítou cestu z Newarku na Manhattan. I to jsem nakonec zvládla, doma pak jen nÄco sníst a spát, spát, spát... ProtoÄ¾e jsem nespala od pondÄlka.

Nakonec dopadlo vše dobÄ™e, ten notebook je uÄ¾ opravenej - neuvÄÄ™itelný sluÄ¾by - je opravenej od vÄerejšiho zdejšiho veÄera, ale já nebyla schopná.. TakÄ¾e dnes, je tu kolem osmé ranní, vám všem posílám zprávu – kudlanka funguje, i kdyÄ¾ obÄas zaškobrtne...

d@niela

